

РЕШЕНИЕ

№ 169

гр. София, 10.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 13.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **7592** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК, във връзка с чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ и чл. 74, ал. 2 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр).
Образувано е по искова молба на С. Г. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], 1А, [жилищен адрес] и със съдебен адрес [населено място], [улица], вх.Б, партер, предявена чрез адв. В. С. срещу МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, /с направено увеличение на иска с молба от 12.12.2022г./ като претенцията е следната:
С исковата молба /след изменението/ се претендира заплащане на следните обезщетения за имуществени вреди:

1.В размер на 640лв., представляващи неизплатени суми за вещеве доволствие за 2006г. и 2007г., ведно със законна лихва в размер на 121,24лв., считано от 18.09.2019г. до датата на предявяване на иска - 30.07.2021г. и законната лихва от предявяване на иска до окончателното му изплащане и

2.В размер на 31 355,24лв. след увеличението /29 636лв.първоначално/, представляващи неизплатени суми за трудово възнаграждение за периода 29.09.2005г. до 30.07.2008г., ведно със законна лихва в размер на 5 940,07лв. /5 614,38лв. преди изменението/, считано от 18.09.2019г. до датата на предявяване на иска - 30.07.2021г. и законната лихва от предявяване на иска до окончателното му изплащане, както и сторените по делото разноси.

В исковата молба са изложени твърдения, че ищцата, в качеството си на държавен служител в МВР за периода от 29.09.2005г. до 30.07.2008г. е командирована да

участва в международна мироопазваща мисия на ООН в К. (UNMIK), като след приключване на мисията, считано от 30.07.2008г. е преназначена на длъжност в Дирекция „Миграция“ при МВР. За периода на мисията е назначена на същата длъжност в рамките на притежаваната категория по щат „Мисии на международни организации“ при НС „Полиция“ и ѝ е разрешен неплатен отпуск от датата на заминаване. Поддържа се, че за периода от 29.09.2005г. до 30.07.2008г., С. Д. не е получавала възнаграждение, не са ѝ изплащани суми за вещеве доволствие, а осигурителните вноски за пенсия са били в намален размер. Недоволна от неравното третиране, ищцата подава жалба в Комисията за защита от дискриминация (КЗД), по която е образувана обединена преписка № 84/10.04.2009г. КЗД постановила решение № 106/01.06.2011г., с което установила, че за периода на участието си в мисия на ООН в К. UNMIK Д. е третирана по-неблагоприятно като държавен служител в МВР в сравнение с държавни служители от други ведомства чрез лишаването ѝ от заплащане на възнаграждение и изплащане на осигурителни вноски в намален размер, представляващи „пряка дискриминация“ по признак „обществено положение“ в нарушение на чл.4, ал.2, чл.6 и чл.14, ал.1, и ал.2 ЗЗДискр. В тази част решението на КЗД е обжалвано по съдебен ред и отменено, като преписката е върната за ново разглеждане. Постановено е решение № 186/07.06.2017г. на КЗД, с което комисията отново установила идентични нарушения. Решението на КЗД влиза в сила с произнасянето на ВАС с решение №12411/18.09.2019г. по адм.д.№ 725/2018г. В исковата молба се прави оплакване, че действащата в този период нормативна уредба, произтичаща от прилагането на чл.217, ал.1, т.7 от ЗМВР (отм.) поставя държавните служители на МВР, участващи в международни мисии, в по-неблагоприятно положение спрямо служителите от същото ведомство, които не участват в такива мисии, доколкото при участието си в мисия ищцата не загубва качеството си на държавен служител. Ищцата претендира вреди в хипотезата на чл.74, ал.2 ЗЗДискр поради неравенство в третирането, установеното от КЗД по отношение на министъра на вътрешните работи и поддържа, че е осъществен фактическия състав на отговорността на държавата по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, предвид наличието на влязло в сила решение на КЗД с акт по чл.65 ЗЗДискр, настъпили имуществени вреди и пряка и непосредствена причинно-следствена връзка. Освен заплащането на обезщетения за имуществени вреди се иска ответникът да бъде осъден да заплати и направените по делото разноски, включително и адвокатско възнаграждение за процесуалния представител.

Ответникът Министерство на вътрешните работи оспорва допустимостта и основателността на исковите в писмен отговор от 27.08.2021г., чрез юрк. Б.. Оспорва наличието и доказаността на елементите от фактическия състав на отговорността на държавата по чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Посочва, че цитираните в исковата молба актове на КЗД, АССГ и ВАС не установяват незаконосъобразни действия на министъра, отменени по съответния ред. Излага аргументи от чл.189, ал.1 и чл.191, ал.1, т.8 ЗМВР (отм.), че за периода на международната мисия държавният служител заема длъжност извън системата на МВР. Затова служителят ползвал неплатен отпуск и бил назначен на специален щат в МВР съгласно чл.212, ал.1, т.7 ЗМВР (отм.), като е участвал в международна мисия по свое собствено желание и ясно съзнание за действащите законови и подзаконови нормативни разпоредби. Поддържа липса на вреди, тъй като ищцата е получавала възнаграждение в пъти по-високо от останалите служители на МВР. Претендира за отхвърляне на исковите и присъждане на юрисконсултско

възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковите претенции.

Административен съд София град, Първо отделение, 47-ми състав предвид наведените от страните факти и обстоятелства и приложените от страните доказателства, намира следното от фактическа страна:

Не е спорно по делото, което се установява и от Заповед № RB202004-001-04.К-2648 от 13.09.2005г. на министъра на вътрешните работи (л.63 и сл.), че ищцата С. Г. Д. – специалист в сектор 01 „Информация и анализ“ към направление „КИАД“ при ДНСП на основание чл.203, ал.2, т.2 и чл.229, ал.1, т.6 ЗМВР е преназначена на длъжност в рамките на притежаваната категория по щат „Мисии на международни организации“ при Национална служба „Полиция“ – МВР, разрешено ѝ е ползване на неплатен отпуск и е изпратена като служител на МВР като полицейски наблюдател в мисията на ООН в К.. Посочено е в заповедта, че вещевото и медицинско оборудване са за сметка на полицейските наблюдатели.

С Решение № 186 от 07.06.2017г. по преписка № 84/2009г. КЗД е установила, че жалбоподателите, сред които и ищцата С. Д. (посочена в пункт 5 на решението, л.24 и сл. от делото), по време на участието им в мисия на ООН в К. UNMIK, в качеството им на държавни служители в МВР в процесния период са третираны по-неблагоприятно от министъра на вътрешните работи като орган по назначаване в сравнение с държавните служители на същото министерство чрез лишаване от заплащане на възнаграждение, вещеве доволствие и изплащане на осигурителни вноски за пенсия в намален размер, което представлява пряка дискриминация по смисъла на чл.4, ал.2 от ЗЗДискр по признак „обществено положение“ и нарушение на чл.6 от ЗЗДискр. В мотивите на решението на КЗД е прието, че по време на участието си в мисията на ООН в К. жалбоподателите са държавни служители на МВР, това им качество не се променя по време на участието им в мисията и тяхното служебно правоотношение се запазва. Според Комисията, лишаването на служителите на МВР от заплащане на възнаграждение по време на командироването им в мисии на международни организации, когато извършват дейност, имаща характер на държавна служба в МВР на Република България, не съответства на гарантираното им в чл.48, ал.5 от Конституцията право на заплащане, съответно на извършената работа, нарушава установения в чл.4, ал.1 ЗЗДискр принцип на равно третиране, представлява нарушение на чл.4, ал.2 и чл.6 ЗЗДискр. Посочено е изрично в решението, че независимо, че този режим произтича от действаща към момента правна уредба, то тя поставя държавните служители, участващи в мисии на международни организации, в по-неблагоприятно положение спрямо служителите от същото ведомство, които не участват в мисии. В заключение, съставът на КЗД е формирал извод, че действащата в процесния период нормативна уредба относно участие на държавни служители на МВР в международни мисии, създава неравно третиране на определена група служители в МВР, а именно: правната регламентация на чл.212, ал.1, т.7 ЗМВР (отм., в редакция до изменението му през 2010г.) и подзаконовите нормативни актове Инструкция за подбор, подготовка и преминаване на служба на служители на МВР, изпращани като полицейски наблюдатели в мисии на международни организации, съответно т.15, ал.1 от Инструкция № Из-971/30.06.2006г. и т.19, ал.1 Инструкция № МЗ-11/05.06.2007г. поставят държавните служители в по-неблагоприятно положение по признак „обществено положение“ спрямо служителите от същото ведомство, които

не участват в международни мисии по отношение на заплащането, осигуряването и вещевото доволствие.

Жалбата на министъра на вътрешните работи срещу Решение № 186 от 07.06.2017г. по преписка № 84/2009г. на КЗД е оставена без уважение с Решение № 5989/24.10.2017г. по адм.д.№ 8167/2017г. на АССГ, оставено в сила със съдебно Решение № 12411/18.09.2019г. по адм.д.№ 725/2018г. на ВАС, V-то отделение.

По делото е прието заключение по извършена съдебно - счетоводна експертиза, изготвена от вещото лице Г. Б., от което се установява, че:

1. На С. Д. не е изплащано възнаграждение за времето от 21.05.2005г. до 31.07.2008г., когато е била в неплатен отпуск.;

2. Относно сумите за вещев доволствие не се дава отговор дали са изплащани, тъй като не са представени нужните данни от страна на МВР.;

3. За претендиращия период от 2006 и 2007г. за вещев доволствие се следват сумите от 240 и 400лв. или общо 640лв., а за периода 21.09.2005г.-31.07.2008г. на С.Д. се следват 933,33 лева за вещев доволствие /който период е извън задачата на в.л. и извън претенцията/.

4. Трудовото възнаграждение, което би получила С.Д. през периода 29.09.2005г.-30.07.2008г. за заеманата от нея длъжност в МВР, ако в този период не е в неплатен отпуск поради командироване в мисия на ООН в К. - е в размер на 31355,24 лева.;

5. Законната лихва за забава от 18.09.2019г. до 30.07.2021г. за сумата: 5.1. от 933,33лева (представляваща неизплатено вещев доволствие) -е 176,82 лева и 5.2. За периода от 29.09.2005г. до 30.07.2008г. от 31355,24 лева (представляваща дължимо и неизплатено трудово възнаграждение) е в размер на 5940,07 лева.

Предвид така установените факти, СЪДЪТ формира следните правни изводи:

По силата на чл.74, ал.2 от ЗЗДискр. в случаите, когато вредите са причинени на граждани от незаконни актове, действия или бездействия на държавни органи и длъжностни лица, искът за обезщетение се предявява по реда на Закона за отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани. Елементите на фактическия състав на предявения иск с правно основание чл.74, ал.2 ЗЗДискр. са: влязло в сила решение на КЗД, с което е установено, както извършеното нарушение, изразяващо се в незаконен акт, действие или бездействие на държавен орган или длъжностно лице, така и нарушителя и засегнатото лице, наличието на претърпяна вреда и причинна връзка между установената дискриминация и вредата. Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането – чл.4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат.

Следва да се има предвид Тълкувателно постановление № 1 от 16.01.2019 по адм. д. № 1/2016г., ОСС от ГК от ВКС и ОСС от I и II Колегия на ВАС, определя, че: Законът за защита от дискриминация предвижда различна подсъдност само в случаите по раздел I, когато се претендират вреди от нарушение на права по този или други закони, уреждащи равенство в третирането, в зависимост от органа, причинил неравенството в третирането, в хипотезата на чл.74, ал.2 от закона във връзка с чл. 128, ал. 1, т. 5 Административнопроцесуалния кодекс, като исковете се предявяват по реда на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Разпоредбата на чл.71 от Закона за защита от дискриминация съдържа хипотезите за защита правата на

увредените лица във всички случаи, когато не е проведено производство пред Комисията за защита от дискриминация, без оглед на това дали дискриминационното поведение е осъществено от субект, равнопоставен на ищеца или дискриминацията е осъществена при или по повод административна дейност. Разпоредбата на чл. 71 от Закона за защита от дискриминация не е в противоречие с чл. 74 от същия закон, в която не се съдържа уредба, даваща възможност за предявяване на самостоятелни иски за установяване факта на дискриминация и осъждане на ответника да преустанови нарушението и да възстанови положението преди нарушението, както и да се въздържа в бъдеще от по-нататъшни нарушения, от което следва, че при предпоставки и по двете алинеи на чл. 74 от Закона за защита от дискриминация, текстът е приложим само, ако е проведено производство пред Комисията за защита от дискриминация. Същото е както положителна порцесуална предпоставка за предявяване на иска, така и елемент от фактическия състав по уважаването му.

В случая, първата предпоставка е изпълнена, доколкото с Решение № 186 от 07.06.2017г. по преписка № 84/2009г. на КЗД е установена пряка дискриминация по смисъла на чл.4, ал.2 от ЗЗДискр по признак „обществено положение“ и нарушение на чл.6 от ЗЗДискр. при третирането на жалбоподателите, сред които и ищцата С. Г. Д., по време на участието им в мисия на ООН в К. UNMIK, в качеството им на държавни служители в МВР. Административният орган е приел, че в процесния период тези държавни служители са третирани по-неблагоприятно от министъра на вътрешните работи като орган по назначаване в сравнение с държавните служители на същото министерство чрез лишаване от заплащане на възнаграждение, вещеве доволствие и изплащане на осигурителни вноски за пенсия в намален размер.

Решението на КЗД е влязло в сила след съдебно оспорването, като жалбата на КЗД е оставена без уважение с Решение № 5989/24.10.2017г. по адм.д.№ 8167/2017г. на АССГ, оставено в сила със съдебно Решение № 12411/18.09.2019г. по адм.д.№ 725/2018 г. на ВАС, V-то отделение.

В решението на КЗД са установени, както нарушителя – министъра на вътрешните работи като орган по назначаването, така и засегнатите лица – държавни служители на МВР, които в периода 2006г. – 2008г. са участвали в мисия на ООН в К. UNMIK. Посочено е изрично в решението, че независимо, че този режим произтича от действаща към момента правна уредба, то тя поставя държавните служители, участващи в мисии на международни организации, в по-неблагоприятно положение спрямо служителите от същото ведомство, които не участват в мисии. Дължим е извод, че незаконните действия или бездействия на служители в ответното министерство се изразяват в приложението на действащата в процесния период нормативна уредба относно участие на държавни служители на МВР в международни мисии, която създава неравно третиране на определена група служители в МВР, а именно: правната регламентация на чл.212, ал.1, т.7 ЗМВР (отм., в редакция до изменението му през 2010г.) и подзаконовите нормативни актове Инstrukция за подбор, подготовка и преминаване на служба на служители на МВР, изпращани като полицейски наблюдатели в мисии на международни организации, съответно т.15, ал.1 от Инstrukция № Из-971/30.06.2006 г. и т.19, ал.1 Инstrukция № МЗ-11/05.06.2007 г.

СЪДЪТ намира за неоснователно възражението на ответника за липса на отменен като незаконосъобразен административен акт, тъй като това не е уредено сред правомощията на КЗД по чл.65 ЗЗДискр. С Решение № 186 от 07.06.2017 г. по преписка № 84/2009 г. КЗД се е произнесла съобразно правомощията си по чл.65, т.1,

т.2 и т.4, вр. чл.76, ал.1, т.1 ЗЗДискр., което е достатъчно за изпълнение на първата предпоставка за ангажиране на отговорността на държавата по чл.74 от З., който е специално проявление на иска по чл.1, ал.1 ЗОДОВ изискващ да има отменен незаконосъобразен акт, незаконосъобразно действие или бездействие.

В тази връзка трябва да се има предвид, че в решението на КЗД са посочени действията на административния орган, като орган по назначаване, предприети в нарушение на чл.4, ал.2, вр. чл.6 от ЗЗДискр., а именно приложението на действаща в процесния период нормативна уредба относно участие на държавни служители на МВР в международни мисии, която създава неравно третиране на определена група служители в МВР в сравнение със служителите, които не участват в мисии, чрез лишаване на първата категория от заплащане на възнаграждение, лишаване от вещеве доволствие и заплащане на осигурителни вноски за пенсия в намален размер. С визираното изрично посочване на действия в административния орган, които са в нарушение на изискванията на равно третиране, съдът приема за изпълнени и другите елементи от отговорността на държавата за вреди - наличието на претърпяна вреда (пропуснатата полза поради лишаване от възнаграждение и вещеве доволствие) и причинна връзка между установената дискриминация/неравно третиране и вредата. Исковите претенции касаят именно претърпени имуществени вреди поради лишаването на ищцата за периода на участието ѝ в мисията на ООН в К. от възнаграждение и вещеве доволствие.

Неоснователни са доводите на ответника по приложението на чл.191, ал.1, т.8 и чл.212, ал.1, т.7 ЗМВР, тъй като именно тези действия на органа по назначаване са приети от компетентния административен орган КЗД като осъществяващи пряка дискриминация по признак обществено положение. Ирелевантни за спора са възраженията на МВР, че служителите доброволно са приели тези законови условия, тъй като това е било в изпълнение на действащата нормативна уредба, която не е осигурявала равно третиране с другите служители в МВР. Несъгласието на служителите с това неравно третиране се изразява в последователните им действия по сезиране на КЗД. Неоснователни са и възраженията, че за периода на участие в международна мисия ищцата е получавала в пъти по-високо възнаграждение, тъй като последното е получавано на друго основание и от друг орган. Единствената възможност за обезщетяване на вредите на служителката, претърпени поради установеното неравно третиране, е чрез възстановяване на

неполученото трудово възнаграждение и вещеве доволствие.

Относно размера на исковите СЪДЪТ кредитира приета и неоспорена от страните по делото съдебно-счетоводна експертиза, изготвена от вещото лице Г. Д. Б..

Основателността на исковата претенция за неизплатено вещеве доволствие в периода 21.09.2005г. до 31.07.2008г. в претендирания от ищцата размер от 640,00 лв. се установява от т.4 от експертизата. В заключението на вещото лице се сочи, че следващият се размер за вещеве доволствие е 933,33лева, но предвид претендирания размер и период от ищцата и диспозитивното начало в процеса по ГПК, той следва да бъде присъден на стойност от 640,00 лева. Съобразно изчисленията на експерта по т.6 от заключението, основателна е и претенцията за законна лихва от датата на влизане в сила на Решение № 186 от 07.06.2017г. на КЗД на 18.09.2019г. до предявяване на иска на 30.07.2021г. в претендиран размер на 121,24лв. Главницата следва да се присъди ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска на 30.07.2021г. до окончателното ѝ изплащане. Относно сумите за вещеве доволствие със заключението на вещото лице не се дава отговор дали са изплащани, предвид липсата на представени нужните данни от страна на МВР, СЪДЪТ като отчита липсата на доказателства за изплащането им, счита, че тези суми следва да бъдат присъдени в претендираният размер от 640лв. /за 2006г. и 2007г./, който е по-нисък от установено от СЕ от 933,33лв., което касае и данни за следващото се вещеве доволствие и за 2005г, 2007, 2008г.. Видно от СЕ на л.207 обстоятелствена част за 2006г. и 2007година , както е поискано това обезщетение е в размер точно на 640лв.- сумата, която се претендира.

На последно място следва да се отдели внимание на института на погасителната давност, предвид срока на търсеното обезщетение и да се маркира, че след като в ЗОДОВ, съответно в ЗЗДискр. не е предвиден специален срок за предявяване на исковите, то следва да намери приложение общата погасителна давност, уредена в чл. 110 и сл. от ЗЗД във връзка с § 1 от ЗР на ЗОДОВ. Същата следва да се прецени във връзка с Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г. по тълк.гр.д. № 3/2004 г. на ВКС, ОСГК, според т.4 от което обезщетение за вреди от незаконни административни актове може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда като унищожяеми, а при нищожните – с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите; когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетяването. В първия

случай вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт; в случай, че вредите произтичат от нищожен акт – от момента на неговото издаване. Следователно - по аналогия на горното тълкувателно решение, вредите от извършена дискриминация могат да се искат от установяването ѝ, а в случая това е станало с Решение № 12411/18.09.2019г. по адм.д.№ 725/2018г. на ВАС, V-то отделение, с което е оставено в сила Решение № 5989/24.10.2017г. по адм.д.№ 8167/2017г. на АССГ, с е оставена без уважение жалбата на министъра на вътрешните работи срещу Решение № 186 от 07.06.2017г. по преписка № 84/2009г. на КЗД.

В заключение - претендираното обезщетение за имуществени вреди, под формата на пропуснати ползи поради лишаване от месечно възнаграждение, следва да се присъди в пълния размер, посочен от съдебно-счетоводната експертиза, а именно 31355,24 лв. главница и 5940,07лв. лихва за забава за периода от 18.09.2019г. до 30.07.2021г., както и да се присъди сумата от 640лв., представляващи неизплатени суми за вещеве доволствие, ведно със законна лихва в размер на 121,24 лв., считано от 18.09.2019г. до 30.07.2021г., ведно законната лихва от предявяване на иска на 30.07.2021г. до окончателното му изплащане.

При този изход на спора и на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ на ищцата следва да се присъдят сторените разноси. По списък същите са в общ размер от 2810 лв.- за ССЕ в размер на 200лв. и за държавна такса в размер на 10 лв.. Следва да се има предвид, че с оглед декларацията на в.л. допълнително е определен депозит от 100лв., за което има данни за внасянето му на 19.12.22г., който също следва да се приди като разноска или общо 2910лв.. От друга страна - при общ размер на исковите претенции от 38 056,55лв. и като се отчете минималният размер на адвокатското възнаграждение по чл.8, ал.1, т.4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и претендираното адвокатско възнаграждение от 2600лв. не е прекомерно съобразно действителната фактическата и правна сложност на спора по смисъла на чл.78, ал.5. ГПК.

**Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град,
Първо отделение, 47-и състав,**

Р Е Ш

И :

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи, [населено място], ул. „6-ти септември“ № 29,

ДА ЗАПЛАТИ НА С. Г. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк],

1А, [жилищен адрес] и със съдебен адрес [населено място], [улица], вх.Б, партер, чрез адв. В. С., на основание чл.74, ал.2 ЗЗДискр., вр. чл.1, ал.1 ЗОДОВ, обезщетения за имуществени вреди, пропуснати ползи, претърпени в периода от 29.09.2005г. до 30.07.2008г. във връзка със Заповед № RB202004-001-04.К-2648 от 13.09.2005г. на министъра на вътрешните работи за изпращането ѝ като полицейски наблюдател в мисията на ООН в К., както следва:

-сумата в размер на **640лв.**, представляващи **неизплатени суми за вещеве доволствие за 2006г. и за 2007г.**, ведно със законна лихва в размер на 121,24 лв., считано от 18.09.2019г. до 30.07.2021г., ведно законната лихва от предявяване на иска на 30.07.2021г. до окончателното му изплащане.

-сумата в размер на **31355,24 лв.**, представляващи **неизплатени суми за трудово възнаграждение**, ведно със законната лихва в размер на 5940,07лв., считано от 18.09.2019г. до 30.07.2021г., ведно със законната лихва от предявяване на иска на 30.07.2021г. до окончателното му изплащане,

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи, [населено място], ул. „6-ти септември“ № 29, да заплати на С. Г. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], 1А, [жилищен адрес] и със съдебен адрес [населено място], [улица], вх.Б, партер, чрез адв. В. С., **сторените по делото разности в размер на 2910 лв. /две хиляди деветскотин и десет лева/.**

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: